

El vi

Peralada Garnatxa Blanca

Blanc 2010

Medalla d'Or i Fulla d'Or al Concurs de Vins i Caves de Catalunya, Girovi 2011. És un vi de taula. Cal no confondre'l amb la garnatxa, vi dolç de l'Empordà. Està elaborat com a vi jove amb la varietat de raïm Garnatxa blanca, cep mediterrani per excel·lència, que es caracteritza per les seves notes vegetals que recorden el fenc i el ginestró. Es conrea a l'Empordà, el Priorat i el Rosselló. El vi elaborat per

Peralada amb aquesta varietat de la collita 2010 és d'un color or pàl·lid i brillant. Aroma fresca, atractiva, que recorda la fruita fresca i les flors blanques. En boca és saborós, afruïtat i molt expressiu. Convé consumir-lo com més aviat millor quan surt al mercat ja que la garnatxa és una varietat que evoluciona molt ràpidament. Millor protegir-lo sempre de la llum. Apropiat per a plats de peixos i marisc. Bon maridatge

amb sonsos petits i ben fregits. Preu aproximat: 5 euros.

El celler elaborador: Castell de Perelada no necessita presentació. És el celler emblemàtic de l'Empordà, fundat el segle passat per Miquel Mateu i que es caracteritza per la seva constant evolució i innovació en l'elaboració de vins d'alta qualitat. Actualment, entre blancs, rosats i negres (caves i dolços al marge) té una oferta de més de vint-i-cinc vins empordanesos, cosa que el situa com a líder de la comarca. Per a més informació: www.castilloperelada.com i www.girovi.cat.

**Agustí
Ensesa
Bonet**

Escola de
Tastavins
del Gironès

Col·leccionisme

Ciutat de flors

L'exposició Girona, Temps de Flors, torna a omplir el Barri Vell de plantes, un motiu molt habitual i assequible en el col·leccionisme

**Xavier
Romero**

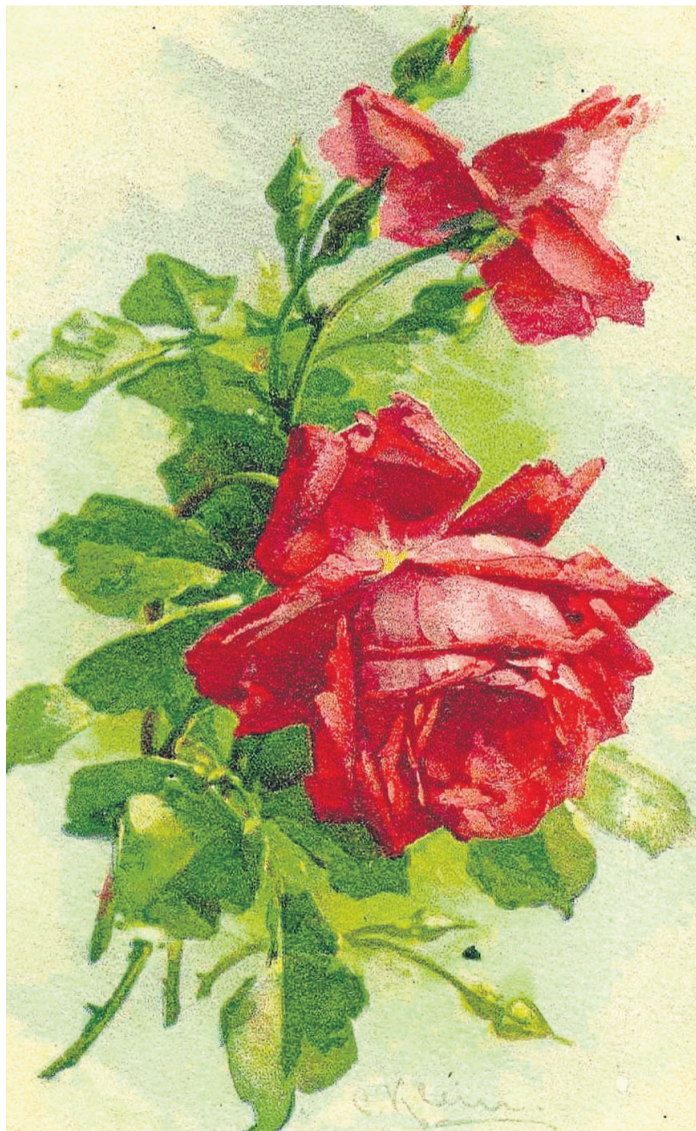
Girona acaba d'estrenar una nova edició del seu prestigiós certamen Temps de Flors, i molta gent ja gaudeix un any més d'aquesta gran exposició pública, d'aquest jardí botànic gegantí que ofereix la capital. Pel que fa al terreny col·leccionista, el tema flors, plantes, paisatges, botànica en definitiva, és d'antic un dels més tractats i preferits pels aficionats.

En el vessant flors hi coincideixen diverses tendències o varietats de les expressions humanes, però bàsicament les que afecten a l'art i al romanticisme. Els més reconeguts artistes, tant pintors com d'altres de disciplines plàstiques, han parat tradicionalment una atenció especial a les flors, presentades de mil i una maneres: ficades en gerros, en paneres; rams de roses, de liles, de clavells; composicions de tota mena, i també flors seques, tant per a l'ornamentació com per guardar-les en àlbums, en el millor estil de les ciències naturals.

Repasant els àlbums corresponents, podem observar com la litografia especialment va tenir molta feina als inicis del segle passat per oferir les flors amb tot el seu colorit. També hi ha exemplars pintats a mà, a base d'olis, aquarel·les, pastels, i altres tècniques. En els casos en els quals l'autor signava la seva obra de puny i lletra, aleshores obviament aquella peça assoleix una major importància i valor històric.

Quant als suports, el ventall resulta igualment profús i molt ric: sobre cartró, fusta, suro, roba, cel·luloide, en relleu, troquelats, gravats, aplicaments de purpurina, collages, i diversos més, que en alguns casos es veuen arrodonits per versos o altres textos ben dispars.

La gent aprofitava en altres temps les targetes postals de flors, plantes i paisatges per fer arribar als seus propers els millors desitjos amorosos, de felicitació d'aniversaris i d'onomàstiques, o simplement de salutacions i de record. La imatge, el dibuix o la pintura de flors sovint es veia envoltada de persones, animals domèstics, estris diversos, i qualsevol altre detall que s'hagués inventat l'il·lustrador de torn. Són molt preuades les postals que reflectien obres de la pintora Catherine Klein, la qual alhora creava

flors soltes, o centres de les mateixes, juntament amb fruites i altres productes gastronòmics.

Algunes sèries o col·leccions són particularment didàctiques i divulgatives, en mostrar plantes escollides amb l'afegit d'una fitxa al revers de la targeta. I ja per aconseguir una major realitat i efectivitat, podem trobar també flors naturals seques que han estat enganxades a les targetes, amb la qual cosa s'aconsegueix de vegades un relleu, un volum que cal protegir amb fundes de plàstic per a una millor conservació. És el cas de la varietat dels trèbols, la planta de la sort per antonomàsia i que algunes persones que poden aconseguir-les al camp amb quatre o més fulles –en tenim de fins a sis– les assequen amb molta cura per embolicar-les després en uns suports ben condicionats, o simplement per deixar-les a l'àlbum corresponent.

A més de les populars i ben assequibles postals, la presentació de les flors i plantes es pot trobar a través de fulletons, díptics, llibres, gravats, teles, fustes, o paper de carta decorat.

Gironins del segle XIX

Tomàs Pumarola Julià

De vegades el fill acompanyava el seu pare quan visitava el bestiar als masos.

– Què, senyor Agustí? El seu vailet també anirà per veterinari?

– Em sembla que no. Diu que es vol cuidar de les bèsties de dues potes.

Tomàs Pumarola Julià va néixer a la localitat empordanesa de Borrassà el 1890. El seu pare, Agustí Pumarola, era un acreditat veterinari de la zona, que treballava d'inspector de sanitat i higiene pecuàries a Vilafranca. Tomàs, també interessat per les ciències de la salut, va estudiar medicina a la Universitat de Barcelona i es va llicenciar el 1915, quan tenia 25 anys. A partir d'aleshores, va ampliar la seva formació treballant com a ajudant del doctor Agustí Pedro Pons de l'Hospital Clínic. De mica en mica, el facultatiu empordanès es va especialitzar en malalties de l'aparell respiratori i a mitjans de la dècada dels anys vint ja gaudia d'una fama considerable. El 1929 tenia consulta pròpia a la Gran Via de les Corts Catalanes, just al costat de la plaça Universitat.

Tomàs Pumarola era un home d'inquietuds més enllà de la seva professió i per això va formar part d'Acció Catalana Republicana. El 1934 va ser elegit regidor de l'ajuntament barceloní com a membre de la llista d'aquest partit polític, on també hi havia altres metges il·lustres del moment, com ara Estanislau Duran i Reynals.

Malgrat que Pumarola va ser un dels detinguts arran dels Fets d'Octubre de 1934, l'intent fracassat de Lluís Companys de proclamar la independència de Catalunya, aquest metge empordanès va repetir a les llistes electorals el 1936. Amb l'esclat de la guerra, va dedicar els seus esforços a atendre la població civil com a delegat de l'Ajuntament a l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau, que durant els anys del conflicte es va anomenar Hospital General de Catalunya. Quan la victòria franquista va ser inevitable, es va haver d'exiliar i després de passar per França i el Nord d'Àfrica, va aconseguir arribar a Buenos Aires. Durant tot aquell període va forjar una íntima amistat amb el president de la República, Niceto Alcalá Zamora, fins al punt que el de Borrassà va ser el seu metge de capçalera durant l'etapa de l'exili argentí.

Tomàs Pumarola Julià va tornar a Catalunya el 1969, però al cap de dos anys va morir. Era el 1971 i tenia 81 anys.

**Xavier
Carmaniu
Mainadé**
Historiador
i periodista